

РЕШЕНИЕ

№ 146

гр. София, 10.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 134 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АЛБЕНА Б. ДОЙНОВА

при участието на секретаря МИХАЕЛА М. МИЛЧОВА
като разглежда докладваното от АЛБЕНА Б. ДОЙНОВА Административно наказателно дело № 20231110209685 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Наказателното производство е образувано по жалба на Д. В. Р. чрез упълномощения му процесуален представител адв. С. Г. против Наказателно постановление № СОА23-РД11-570/05.06.2023г. на зам.кмет на СО, направление „Транспорт и градска мобилност”, с което на основание чл. 178е от ЗДвП за нарушение на чл. 15, ал. 7 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 лева .

Жалбоподателят намира издаденото наказателно постановление за неправилно и незаконосъобразно и като такова иска неговата отмяна. Твърди, че липсва описание на нарушението, като не е посочено точно, съобразно цитираната като нарушена разпоредба къде точно е бил паркиран автомобила, което го затруднявало да разбере обвинението. Релевира доводи, че не е посочено мястото да е сигнализирано с конкретен пътен знак, за да се приеме, че там е забранено паркирането. На самостоятелно основание посочва, че нарушението е маловажно.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Представява се от упълномощен процесуален представител – адв. Г., който поддържа жалбата и пледира за отмяна на атакувания санкционен акт. Намира, че независимо от оправомощаването актосъставителят не притежава компетентност, тъй като е служител на ЦГМ, което е търговско дружество и не може да бъде служба на контрол. Претендира разноси.

Въззиваемата страна редовно призована, се представлява от юрк. П., която оспорва жалбата. Намира, че нарушението е категорично доказано от обективна си субективна страна, като не

са събрани доказателства, които да оборят тези изводи. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът след преценка на събраните доказателства, приема за установено следното:

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

На 18.03.2023г. св. Е. А. на длъжност инспектор в Център за градска мобилност ЕАД изпълнявал служебните си задължения, като извършвал контрол за нарушения свързани с паркирането на автомобили.

На ул. Цар Иван Асен II срещу № 75 същият забелязал лек автомобил марка „Тойота“, модел „Авенсис“, с рег. № XXXXX, който бил паркиран на тротоара пред кооперацията, а част от автомобила била в тревните площи.

Св. А. намерил, че извършеното осъществява състав на нарушение по смисъла на чл. 15, ал. 7 от ЗДвП е съставил фиш за налагане на глоба на жалбоподателя Д. В. Р..

На 22.03.2023г. Р. депозирал възражение срещу така съставения фиш, оспорвайки описаната в него фактическа обстановка.

На 10.05.2023г. в присъствието на двама свидетели и нарушителя Е. А. съставил АУАН № 003888/10.05.2023г. срещу Р. за нарушение на чл. 15, ал. 7 от ЗДвП.

Така съставения АУАН бил подписан без възражения. Такива не постъпили и в срока по чл. 44 от ЗАНН.

Въз основа на така съставеният АУАН било издадено и атакуваното наказателно постановление № СОА23-РД11-570/05.06.2023г. на зам.кмет на СО, направление „Транспорт и градска мобилност“, с което на основание чл. 178е от ЗДвП за нарушение на чл. 15, ал. 7 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева .

Изложената фактическа обстановка съдебният състав прие за установена въз основа на събраните по делото гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, а именно: показанията на свидетеля Е. А., както и останалите писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК. При проведения непосредствен разпит на свидетеля съдът не констатира противоречия с установените в акта фактически положения. Показанията му са подробни и вътрешно балансирани, поради което следва да бъдат кредитирани без резерви, имайки предвид, че се подкрепят по еднопосочен начин и от приобщените по надлежния ред писмени доказателства, а това не налага отделното обсъждане на доказателствените източници. Наред с това, допринасят за правилното изясняване на обстоятелствата по делото и приложените по делото писмени доказателства, които са надлежно приобщени към

доказателствената съвкупност по делото, и затова съдът основа своите фактически изводи и въз основа на тях. Писмените доказателства са в синхрон с депозираните свидетелски показания и позволяват правилното изясняване на случая, като обсъждането на доказателствените материали поотделно, и в тяхната съвкупност доведе до еднозначни фактически изводи у съдебния състав.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от следното:

ОТ ПРАВНА СТРАНА

Жалбата е подадена в предвидения за това процесуален срок, от легитимното за това действие лице и при наличието на правен интерес, поради което се явява допустима, а разгледана по същество, същата е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление /арг. чл. 84 ЗАНН във вр. чл. 14, ал.2 НПК и т.7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС/, а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции - констатираща, обвинителна и сезираща.

Наказателното постановление е издадено от оправомощен орган по смисъла на чл.189, [ал. 12 ЗДвП](#), а АУАН е съставен от компетентно лице по смисъла на чл. 167, ал. 2, т. [1 ЗДвП](#).

Във връзка с направените от страна на процесуалния представител на жалбоподателя възражения следва да се отбележи, че съгласно приложената по делото Заповед № СОА 22-РД95-506/12.09.2022г. на Кмета на Столична община „Център за градска мобилност“ ЕАД е определена за служба за контрол по смисъла на 167, ал. 2 от ЗДвП.

На следващо място, съдът служебно констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта - тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал.5, чл. 57 и чл. 58, ал.1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП. Тук е мястото да се отбележи, че макар словесно да не е изписана в цялост разпоредбата на чл. 15, ал. 7 от ЗДвП, това обстоятелство по никакъв начин не ограничава правото на защита на санкционираното лице. Съдът не възприема и възраженията за липса на достатъчна индивидуализация на мястото на нарушението. Настоящият състав е на мнение, че в конкретния случай начинът, по който е описано мястото е напълно достатъчен за нарушителя, а и за съда да разбере, къде точно се твърди, че се е намирал автомобилът. Отделно от това към преписката са налични снимки, които допълнително дават яснота относно точно място на автомобила. За констатиране на

нарушението са изготвени съответните снимки, които са приложени по преписката и жалбоподателят е могъл да се запознае с тях и да направи съответните възражения пред съда.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя. От своя страна обжалваното наказателно постановление е постановено в 6 - месечния преклузивен срок. Ето защо са спазени всички преклузивни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя от формална страна.

Предвид изложеното, посочените административни актове са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

На следващо място, издаденото наказателно постановление е законосъобразно и от материалноправна гледна точка.

Легалните определения за "престой" и "паркиране" се съдържат съответно в [чл. 93, ал. 1](#) и [ал. 2 от ЗДвП](#). Според [чл. 93, ал. 1 от ЗДвП](#), пътно превозно средство е в престой, когато е спряно за ограничено време, необходимо за качване и слизане на пътници или за извършване на товарно-разтоварни работи в присъствието на водача. Разпоредбата на [чл. 93, ал. 2 от ЗДвП](#) постановява, че паркирано е пътно превозно средство, спряно извън обстоятелствата, които го характеризират като престояващо, както и извън обстоятелствата, свързани с необходимостта да спре, за да избегне конфликт с друг участник в движението или сблъскване с някакво препятствие, или в подчинение на правилата за движение. От тълкуването на цитираните текстове на закона, става ясно, че за да е налице "престой" освен всичко останало, водачът на автомобила следва да се намира на място при него ("в присъствието на водача"). В конкретния случай, няма спор, че жалбоподателят не се е намирала при автомобила, когато той е бил установен от св. А., фишът е съставен в негово отсъствие, поради което настоящият състав формира извод, че наказващият орган законосъобразно е приел, че на посочените в НП място, дата и час МПС-то е било "паркирано", по смисъла на закона.

Съдът счита, че правилно АНО е приел, че се касае именно до нарушение по [чл. 15, ал. 7, ЗДвП](#). Съгласно тази разпоредба - забранено е преминаването и паркирането на пътни превозни средства в паркове, градини и детски площадки в населените места извън обозначените за това места. Събраните писмени и гласни доказателства в своята съвкупност доказват вмененото на Р. нарушение на посочената норма на [чл. 15, ал. 7 от ЗДвП](#). Няма спор, че жалбоподателят е бил наясно, че мястото където е паркирал представлява тротоар, а част от автомобилът му е бил и върху тревна площ, което е видимо с просто око. В случая няма никакъв спор, че мястото на паркиране не е било означено нито с хоризонтална, нито с

вертикална маркировка, като разрешено за паркиране, поради което и съвсем правилно актосъставителят и АНО са преценили, че се касае за нарушение на [чл. 15, ал. 7 ЗДвП](#). В този ред на мисли е без значение дали е имало и допълнително въведена забрана с пътен знак В27 или не, доколкото и без този знак, паркирането така или иначе е било забранено по силата на закона. Наличието на пътни знаци с допълнителни указателни табели, дори да не са били стриктно поставени съгласно изискванията на Наредбата, е следвало допълнително да изострят вниманието на водачите, към въведената в закона забрана и се явяват допълнителна гаранция за спазване на правата им. При това положение е без правно значение дали пътните знаци са били правилно комбинирани, дали са били поставени в ляво или в дясно и т. н., доколкото отговорността на жалбоподателят не е ангажирана за неспазване на забрана, въведена с пътен знак, а за нарушение на общо правило, въведено със закон.

Вярно е, че в АУАН е изрично записано, че мястото на паркиране попада в площи предназначени само за пешеходци. Тук е мястото да се отбележи, че автомобилът е бил паркиран едновременно на тротоара и в тревната площ, което изпълва две от четири хипотези на посочената разпоредба.

Поради това съдът приема, че в конкретния случай контролните органи правилно са преценили, че се касае именно за паркиране, нарушаващо забраната по [чл. 15, ал. 7 ЗДвП](#), поради което и правилно са ангажирали отговорността на Р.

По отношение на авторството на деянието - няма спор, че лекият автомобил е собственост на жалбоподателя, поради което и в съответствие с принципа за лична отговорност, правилно именно спрямо него е бил съставен АУАН и в следствие е било издадено НП.

Наложено на жалбоподателя наказание е съгласно предвиденото в разпоредбата на [чл. 178е ЗДвП](#) – "Глоба" в размер на 50 лева, като размерът е индивидуализиран в минималния възможен.

Към настоящия момент, а и към момента на извършване на нарушението е отпаднала възможността по отношение на нарушения по ЗДвП да бъде прилаган чл. 28 от ЗАНН.

Поради тези причини наказателното постановление следва да бъде потвърдено изцяло като правилно и законосъобразно.

При този изход на делото претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски се явява неоснователна.

Доколкото е налице обективизирана претенция от страна на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира, че следва да уважи същата, тъй като издаденото наказателно постановление е законосъобразно в неговата цялост. С оглед правната и фактическа сложност на делото и броят на проведените заседания, съдът намира, че следва да присъди възнаграждение в размер на 100 лева, на основание чл. 63, ал. 5, вр. ал. 3 от ЗАНН, вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ.

Предвид горните мотиви и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № СОА23-РД11-570/05.06.2023г. на зам.кмет на СО, направление „Транспорт и градска мобилност”, с което на основание чл. 178е от ЗДвП за нарушение на чл. 15, ал. 7 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 лева , като правилно и законосъобразно .

ОСЪЖДА Д. В. Р. с ЕГН: *****, да заплати на Столична община, сумата от 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63, ал. 5, вр. ал. 3 от ЗАНН, вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Административен съд – София-град в 14 дневен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____